

lidt har jeg nogen Afgang til Finansministerens Chatol, saa at jeg kan sige, hvad der ligger i det. Mig er det derfor aldeles umuligt, og jeg tror, det gaar alle de andre ærede Medlemmer i denne Sal som mig, at de heller ikke ere istand til at fremsætte nogen saadan Benægtelse, og det synes mig derfor ikke ganske berettiget af det ærede Medlem at sige, at hvis en saadan Benægtelse ikke fremkommer, maa det betragtes som indrømmet.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Alberti): Til mine tidligere Betragtninger maa jeg endnu sige et Punkt, som har en mere personlig Bessaffenhed. Det er nemlig nogle Bemærkninger angaaende den Hentydning, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) gjorde til den Mand, som vi foreslaa udnævnt til offentlig Anklager i denne Sag, — den ærede Taler gjorde ham jo naturligvis til en ren Bog, saaledes som den ærede Taler fremsillede ham i Forhold til sine Modstandere. Naar, vi kunne jo lade Eiden gjen-drive den ærede Taler, og det vil forhaabentlig ogsaa ske; men der ere vi igjen inde paa, at det er en politisk Sag. Det hedder i Rigsretsloven for 1852: „Beslutter Folkethinget Riltale mod en Minister, vælger det tillige en offentlig Anklager.“ Altsaa ligger deri, at Folkethinget ikke er bunden til Sagsførerstanden. At Friheden til Valget af en offentlig Anklager er saa meget større, fremgaar af det næste Punktum i samme Paragraf, hvori det hedder: „I andre under Rigsrettien hørende Sager bestikker Justitsministeren en Højesteretsadvokat til offentlig Anklager.“ Altsaa, i den politiske Sag fra Folkethinget vælger Folkethinget den offentlige Anklager og er ikke bunden til nogen Advokat. Det er ingen let Sag at finde en offentlig Anklager; for det Første, fordi han selvselgelig maa have den politiske Ansuelse, som er Grundlaget for Anklagens Rejsning, og dernæst, fordi han skal gaa mod Magthaverne. Om end de ere fra- traadte, ere de dog efter vore ministerielle Forhold nær og paa det Allernæreste forbundne i Henseende til Sdratter og personlige Interesser med det nuværende Ministerium, og det at gaa mod disse tre Mænd, er at gaa imod Magthaverne i Danmark, men der siger jeg, at det er fortjenstligt, at Folkethinget har en ung Mand, som vover sin Fremtid for et saadant politisk Spil. Da vi for 22 Aar siden defreterede Rigsretsanklage, besandt jeg mig ogsaa blandt Forslagsstillerne, og jeg veed fra den Tid af, at det ikke var nogen let Sag at faae en offentlig Anklager. En æret Kollega af mig, som den Gang repræsenterede, om jeg ikke tager fejl, den samme Kreds, som den ærede sidste Taler nu repræsenterer, gik omkring til Advokater og Prokuratorer for at faae dem til at overtage Stillingen som offentlig Anklager, men det var forjæves, der var Ingen, som vilde gaa mod Magthaverne.

En Prokurator — jeg taler jo her saa at sige paa Laugets Vegne — vil nødvendig sætte sin gode Praxis paa Spil, og det er det, som man jo saa ofte møder i daglig Tale: Nei, det er farligt til den Side og til den Side. Vi fik da kun en ung og dengang ubekendt Advokat til offentlig Anklager, og det var kun efter stor Overtalelse. Jeg tror derfor, at dette Valg, som her er gjort, slet ikke er sket med større Besvær end det, der fandt Steb i 1855, og jeg tror, at, ligesaa let som det var for de da tiltalte Ministre at finde Defensorer, ligesaa vanskeligt var det at finde Anklager. Det Samme vil jo være Tilfældet nu; Defensorerne ville slaa sig til Jingrene, saasnart Haanden udstrækkes, men Anklagerne ere vi heldigvis i Stand til at have her blandt vore politiske Venner, og naar vi reise en politisk Sag, maatte vi være flette Politikere, hvis vi ikke toge En af vore Egne til at føre den.

J. A. Hansen: Ja, det meget nærgaaende personlige Angreb, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) gjorde paa den Mand, hvem vi foreslaa at vælge til Aktor, har nu faaet sin tilstrækkelige Besvarelse, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved. — Jeg skulder imidlertid et Svar til det ærede Medlem paa hans Bemærkninger angaaende det Punkt i Kjøbekontrakten, som jeg har tilladt mig at fremdrage. Det hedder der: „Efter Kjøberens og hans Hustru's Død falder den fulde Naadighed over Kirken tilbage til Staten, forsaavidt der ikke maatte foreligge nogen af Finansministeriet godkjendt Disposition af Kjøberen eller hans Hustru i Henseende til Kirkens Benyttelse“. Her staar Intet om, at denne Godkjendelse skal komme i Fremtiden; efter Ordene kan en saadan Disposition med dens Godkjendelse være vedtagen og underkrevet i samme Dieblit, som Kjøbekontrakten underkrites; dette staar ikke i den fjerneste Strid med Ordene; den kan være afsluttet til samme Tid, og jeg siger, at efter den hele Fremgangsmaade, som vedkommende Minister har brugt i denne Sag, kunde det ikke overraske mig, dersom det var Tilfældet, at en saadan Disposition over Kirkens Benyttelse efter Kjøberens og hans Hustru's Død var kommen tilstede i fuld lovlig Form, forsaavidt den er lovlig, naar Finansministeriet har godkjendt den, med det Samme og ligger parat til engang, Vorherre kalder Statsraad Tietgen og hans Hustru. Det er Noget, vi efter hele den Fremgangsmaade, vore Ministre i de sidste 4—5 Aar have brugt i andre Sager — og paastaat sig berettigede til at bruge — ere berettigede til at anse som en Mulighed, og jeg har derfor sagt, at jeg haaber, at det under Sagen, forsaavidt Riltale bliver vedtagen, vil blive gjort klart, om den Antagelse, jeg har, som jo kun kan være en Antagelse, ikke skulde vise sig at være fuldkommen Sandhed, ikke skulde vise sig at være en fuldkommen Kjendsgjerning.